

ΜΑΡΙΑ ΔΡΙΜΗ

Η Μελίνα έκανε ροζ όνειρα

2023

ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΤΗ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ

Η Μαρία Δριμή γεννήθηκε στην Αθήνα το 1968. Σπούδασε Ιατρική στο ΕΚΠΑ και εργάζεται ως ιατρός σε Μονάδα Εντατικής Θεραπείας του ΕΣΥ. Είναι πτυχιούχος του Τμήματος Φιλολογίας (κατεύθυνση Μεσαιωνικής και Νεοελληνικής Φιλολογίας) του ΕΚΠΑ. Έργα της: «Ρωγή στον τοίχο» (Νουβέλα-Ιωλκός 2022), “Continuum” (Θέατρο-Βακχικόν 2023), “Garamond 12” (Θέατρο-Κάπα Εκδοτική 2023), «Ξέρξης» (Θέατρο-Κάπα Εκδοτική 2024), «Ο Ορφέας νιώθει ευλογημένος στον Παράδεισο» (Θέατρο-Βακχικόν 2024), «Τετ-α-τετ» (Νουβέλα-Εστία 2025). Τα θεατρικά της έργα “Garamond 12” και «Ξέρξης» έχουν παρασταθεί με επιτυχία στη σκηνή. Διηγήματά της έχουν δημοσιευθεί σε λογοτεχνικά περιοδικά και έχουν διακριθεί σε λογοτεχνικούς διαγωνισμούς. Ασχολείται με τη λογοτεχνική κριτική.

Email: maria.drimi@gmail.com

Το θεατρικό έργο *Η Μελίνα έκανε ροζ όνειρα* της Μαρίας Δριμή διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια [Creative Commons BY NC ND](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

[Αναφορά Δημιουργού-Μη Εμπορική Χρήση-Όχι Παράγωγα Έργα]

Το παρόν αποτελεί προϊόν μυθοπλασίας. Τα πρόσωπα, τα ονόματα και οι καταστάσεις είναι φανταστικά και οποιαδήποτε ομοιότητα είναι συμπτωματική και δεν ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα.

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με τον συγγραφέα.

Εξώφυλλο: [Illustration](#) by [Umm-e-Hani Ali](#) on [Unsplash](#)

ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Μια ηλικιωμένη ηθοποιός, παλιά δόξα του θεάτρου, αναθέτει σε έναν ιδιόρρυθμο συγγραφέα να γράψει τη βιογραφία της. Από την πρώτη στιγμή η συνεργασία τους είναι προβληματική.

ΠΡΟΣΩΠΑ

Ηθοποιός: γυναίκα γύρω στα 70

Συγγραφέας: άνδρας γύρω στα 40

ΣΚΗΝΙΚΟ

- 1) Το σπίτι της ηθοποιού, με απλή επίπλωση, φωτεινό και ευχάριστο. Μέσα στο σπίτι υπάρχουν φωτογραφίες της ηθοποιού από στιγμές της καριέρας της. Υπάρχει και μια μεγάλη φωτογραφία με το καμαρίνι της στο θέατρο όπου έπαιζε πολλά χρόνια.
- 2) Το σπίτι του συγγραφέα. Ένα τραπέζι φορτωμένο με χαρτιά και βιβλία, ένα λάπτοπ, ένα ντιβάνι. Χώρος σκοτεινός, όχι ευχάριστος.

Τα σκηνικά λειτουργούν παράλληλα.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

[Ο συγγραφέας καθιστός στο κρεβάτι του, ατημέλητος σαν αγουροξυπνημένος].

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Όχι άλλες ερωτήσεις, σας παρακαλώ. Δεν πρόκειται να απαντήσω. Αρκετά. Αρχίσατε από το πώς έγραψα αυτό το βιβλίο και με φτάσατε στα πρώτα μου δόντια. Σας είπα, δεν θυμάμαι πώς έβγαιναν. Ίσως με πόνο, μπορεί και όχι. Η μάνα μου τα μάζευε σε ένα κουτί από κοσμήματα, τα φύλαγε στο κομοδίνο της. Εγώ δεν ήθελα ούτε να τα βλέπω. Τα σιχαινόμουν, τα νόμιζα νεκρά κομμάτια μου. Μια μέρα πέταξα το κουτί στα σκουπίδια. Όταν η μάνα μου το πήρε είδηση, μου άστραψε ένα χαστούκι. «Δικά μου δόντια ήταν, ό, τι ήθελα τα έκανα» της φώναξα. Το μάγουλό μου σκέτη φωτιά. Έφυγα από το σπίτι τρέχοντας, έφτασα στην πλατεία, έκανα βόλτες γύρω γύρω μέχρι που βράδιασε. Οι φίλοι μου νόμιζαν ότι είχα τρελαθεί. Στο τέλος ήρθε και με μάζεψε ο πατέρας μου.

Είναι στραβά τα δόντια μου, δεν πήγα ποτέ να τα φτιάξω. Εκείνο το πρώτο και μοναδικό μου μυθιστόρημα ήταν για κάποιον που χάνει όλα τα δόντια του, έτσι ξαφνικά, χωρίς λόγο. Ξυπνάει ένα πρωί και αρχίζουν να του πέφτουν το ένα μετά το άλλο. Μέχρι το βράδυ έχουν πέσει όλα. Όταν κυκλοφόρησε το βιβλίο, γράφτηκαν διθυραμβικές κριτικές. *Αριστούργημα. Συγκλονιστικό. Μόλις γεννήθηκε ο νέος Κάφκα.* Το είχα πιστέψει. Ονειρευόμουν βραβεία, δόξα, χρήματα.

Τα έχασα όλα σε μια μέρα, όπως ο ήρωάς μου τα δόντια του. Ή μάλλον πιο γρήγορα. Όμως δεν θέλω να μιλήσω για αυτά. Προσπαθώ να τα ξεχάσω και το έχω σχεδόν καταφέρει. Έγινα κανονικός άνθρωπος, έχω σπίτι, δουλειά. Ε, καλά, όχι μόνιμη, αλλά θα γίνει κι αυτό. Αρχισα πάλι να γράφω. Με γιατρεύει το γράψιμο. Μου δίνει ανάσα. Έστω κι αν πρόκειται για παραγγελιά, για το καπρίτσιο μιας πλούσιας θεατρίνας. Καθώς βλέπω τις λέξεις μου να απλώνονται πάνω στο χαρτί, νιώθω μέσα μου κάτι ζεστό, όπως όταν πίνει κανείς ζεστή σοκολάτα. Ίσως είναι η ζέστη της άλλης ζωής που χύνεται στο άδειο καλούπι της δικής μου. Ναι, αυτό είναι, ζεσταίνεται η ψυχή μου, ή αυτό που εγώ νομίζω για ψυχή.

Δεν θα απαντήσω σε άλλες ερωτήσεις. Με συγχωρείτε. Πρέπει να φύγω.

[Ο συγγραφέας αρχίζει να ετοιμάζεται, συγυρίζει τα ρούχα του, χτενίζεται, παίρνει την τσάντα του και αποχωρεί].

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

[Η ηθοποιός και ο συγγραφέας βρίσκονται στο σπίτι της ηθοποιού. Στέκεται μπροστά στη φωτογραφία του καμαρινιού της].

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Το καμαρίνι σας;

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Αχ, ναι. Ωραίο δεν ήταν;

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Πόσο ροζ...

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Σου κάνει εντύπωση;

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Ναι.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Είναι το χρώμα μου. Το κρατάω για τα πολύ δικά μου πράγματα. Και για τα όνειρά μου.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: (γελάει) Αλήθεια;

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Βέβαια. Το βράδυ κλείνω τα μάτια με ρόδινες σκέψεις, ίσως σε αυτό βοηθάνε και τα βλέφαρα, η επιδερμίδα τους, καταλαβαίνεις.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Οι διάφανες αυλαίες, που λέει ο ποιητής.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Ακριβώς. Στον ύπνο μου έρχονται ροζ όνειρα. Και το πρωί ξυπνάω με ρόδινα χρώματα.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Ζείτε μέσα σε ένα ροζ σύννεφο, σαν να λέμε.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: (γελάει) Κάπως έτσι.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Το καταφέρνετε;

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Ναι, βέβαια. Δηλαδή, όχι πάντα. Με τον καιρό όλο και πιο δύσκολα.

Σιωπή.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Τι ακριβώς θέλετε από μένα;

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Δεν τα είπαμε στο τηλέφωνο; Να γράψεις για τη ζωή μου.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Την πραγματική; Ή αυτή που νομίζετε πως ζήσατε;

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Διακρίνω μια επιθετικότητα. Κι ακόμα δεν αρχίσαμε.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Καμία επιθετικότητα. Απλώς προσπαθώ να καταλάβω.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Τι θέλεις να καταλάβεις;

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Πώς έχετε φανταστεί το βιβλίο.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Γεμάτο από τις αναμνήσεις μου.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Γιατί να ενδιαφέρεται κάποιος για τις αναμνήσεις σας;

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Φτάνει. Δεν θέλω να συνεχίσουμε. Μπορείς να πηγαίνεις.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Δεν ήθελα να φανώ αγενής.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Φάνηκες όμως.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Ο συγγραφέας πρέπει εξ αρχής να προσδιορίσει τον στόχο του βιβλίου του. Σε ποιους απευθύνεται. Γι' αυτό σας ρώτησα ποιον ενδιαφέρουν οι αναμνήσεις σας.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Τον καθέναν. Όλους.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Γιατί;

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Επειδή περιέχουν φως και χαρά, και ζωή, και έρωτα, και γέλιο, και δάκρυα.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Όπως όλων των ανθρώπων.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Επειδή κάποτε ήμουν διάσημη. Δημοφιλής.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Και τώρα;

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Τώρα...

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Γιατί δεν παραδέχεστε τον πραγματικό λόγο που με καλέσατε;

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Ποιον λόγο;

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Φοβάστε τη λήθη. Το αύριο που μπορεί να μη σας βρει εδώ.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Πω πω... Είσαι πάντα τόσο σκληρός;

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Μου αρέσει να λέω ανοιχτά αυτό που σκέφτομαι.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Αν δεν θέλεις, μπορείς να φύγεις. Σου το είπα. Θα βρω κάποιον άλλον.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Δεν είναι ότι δεν θέλω. Όμως να ξεκαθαρίσουμε κάτι. Το βιβλίο το γράφω εγώ.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Μα βέβαια.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Θα πρέπει να είστε ειλικρινής μαζί μου. Θα σας ανακρίνω. Ή, για να το πω καλύτερα, θα σας εξομολογήσω.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Θα είμαι. Περίμενα αυτή τη στιγμή. Άκουσα τόσα για σένα. Μου μίλησε ο/

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: /Ξέρω. Δεν θέλω να μάθω τι σας είπε.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Στην αρχή ένιωσα φόβο. Σκέφτηκα να αναβάλω το ραντεβού. *(Παύση)* Είπες πως θέλεις την αλήθεια.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Μην ανησυχείτε. Το έχω συνηθίσει. Καθένας θα είχε λόγο να αναβάλει ένα ραντεβού μαζί μου.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Όμως εκείνος επέμενε. Μου είπε ότι δεν θα βρω άλλον σαν κι εσένα.

Σιωπή.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Διάβασα το πρώτο σου βιβλίο.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Και μοναδικό.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Δεν το πολυκατάλαβα.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Κι εγώ ήμουν μπερδεμένος όταν το έγραφα.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Έχει μερικές θαυμάσιες σελίδες.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Τότε έβλεπα κι εγώ ροζ όνειρα.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Ίσως τώρα, με το βιβλίο μας, να τα ξαναδείς.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Ας μην κάνουμε σαν παιδάκια. Μια δουλειά είναι. Δεν θα με αλλάξει κιόλας.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Άκουσέ με, αγόρι μου. Θα μπορούσα να είμαι μητέρα σου.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Δεν είστε όμως.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Όχι, δεν είμαι.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Καλύτερα, πιστέψτε με.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Αχ, κοίτα τώρα τι μου ήρθε στο μυαλό. Μερικές φορές, αντί για μένα, μιλάνε μέσα μου οι ρόλοι. Να σου πω κάτι που θυμάμαι απέξω;

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Τι;

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: *(απαγγέλλει)* «Δε θέλει βίασμα η σπλαχνιά. Διπλά είναι ευλογημένη. Κι αυτόν που δίνει τον βλογάει κι αυτόν βλογάει που την παίρνει».

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Ωραίο. Τι είναι;

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Ένας μονόλογος της Πόρτσια, από τον «Έμπορο της Βενετίας».

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Δεν μπορώ να τα βάλω με τον Σαίξπηρ. Παραδίνομαι.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Άρα συμφωνείς; Να προχωρήσουμε;

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Ας αρχίσουμε και βλέπουμε πώς θα πάει.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Ωραία! Σε ευχαριστώ.

[Ο συγγραφέας δείχνει προβληματισμένος, ενώ η ηθοποιός είναι εμφανώς ενθουσιασμένη, μιλάει και χειρονομεί.]

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

[Ο συγγραφέας είναι καθισμένος στο γραφείο του. Γράφει πότε στον υπολογιστή, πότε στο χαρτί. Συχνά σταματάει και μονολογεί. Κατά διαστήματα ακούγεται ηχογραφημένη η φωνή της ηθοποιού που διηγείται ή απαντάει σε ερωτήσεις του συγγραφέα. Η ηθοποιός, θουβή, στο σπίτι της, περιποιείται τα φυτά της].

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Είχε χρώμα μελί, γι' αυτό την έλεγα Μελίνα. Τα πόδια της ήταν λεπτά σαν τρίχες, κι όμως τόσο γρήγορα. Εμφανιζόταν εκεί που δεν την περίμενα. Στεκόταν για λίγο ακίνητη, όσο κρατάει ένα τίποτα. Κούναγε τις κεραίες της πέρα δώθε. Σαν μαέστρος. Ναι, σαν να διηύθυνε μια αόρατη ορχήστρα. *(κάνει ότι διευθύνει)* Ταρατατά... Μετά εξαφανιζόταν. Την περίμενα. Την είχα συνηθίσει. Ξέρω ότι οι περισσότεροι άνθρωποι τις φοβούνται ή τις σιχαίνονται. Ή και τα δύο. Δεν αντέχουν ούτε να τις λιώσουν με το πόδι τους, δεν μπορούν να υποφέρουν το κρατς κάτω από το παπούτσι τους. Εμένα ήταν η συντροφιά μου, η φίλη μου, η Μελίνα μου. Της μιλούσα και με άκουγε, είμαι σίγουρος. Δεν ξέρω όμως αν με αγάπησε όσο εγώ εκείνη. Μια νύχτα τρύπωσε σε μια ρωγμή του τοίχου. Έχωσε το μισό σώμα της. Το άλλο μισό τραμπαλιζόταν στο κενό. Έσπρωξε, έσπρωξε, ώσπου εξαφανίστηκε μέσα στον τοίχο. Δεν την ξαναείδα. Μακάρι να το έσκασε. Τις επόμενες μέρες, όταν βγαίναμε στο προαύλιο, την έψαχνα. Κοίταζα με προσοχή κάτω μήπως τη συναντήσω. Δεν την ξαναβρήκα ποτέ.

Σιωπή.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Τις Κυριακές μάς μάζευαν σε μια μεγάλη αίθουσα και ακούγαμε ραδιόφωνο μέχρι αργά. Μόνο ραδιόφωνο, δεν επιτρεπόταν η τηλεόραση. Τότε σας άκουσα για πρώτη φορά.

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΗΘΟΠΟΙΟΥ: «... Εσύ κι εγώ, αγαπημένε άγνωστε, κάθε Κυριακή θα κουβεντιάζουμε και θα τραγουδάμε περνώντας την ώρα αυτή όσο μπορούμε καλύτερα μαζί. Και μην ξεχνάς, όταν είσαι υποχρεωμένος να ξενυχτάς, φρόντισε τουλάχιστον να περνάς καλά. Η νύχτα θέλει καλοπέραση. Μην ξεχνάς ότι το αύριο που έρχεται μπορεί όλα να τα αλλάξει. Αύριο θα είναι μια καινούργια μέρα και, γιατί όχι, μια καλύτερη νύχτα».

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Ήταν παρηγοριά οι κυριακάτικες νύχτες. Γέμιζαν με κάτι. Τα υπόλοιπα βράδια μάς έκλειναν από νωρίς στο κελί. Αν ερχόταν ύπνος, ήταν μεγάλη τύχη. Συνήθως έμενα ξάγρυπνος μέχρι το πρωί. Δεν υπήρχε τίποτα να κάνω εκεί μέσα. Αυτό το τίποτα ήταν αφόρητο, πιο κουραστικό από την πραγματική κούραση. Καλύτερα να είχα σκάψει, να είχα τρέξει μαραθώνιο. Να πονούσε το σώμα μου από την προσπάθεια. Μια τέτοια κούραση, δεν μπορεί, θα μου έφερνε μερικές ώρες ύπνου. Όμως η δική μας κούραση ήταν ύπουλη, ανώδυνη και επίμονη. Σηκωνόμαστε από το κρεβάτι ανήμποροι, σαν νεκροί. Και η παρηγοριά του

ραδιοφώνου ήταν ψεύτικη, παροδική, κρατούσε λίγο, συχνά το σήμα χανόταν, ακούγονταν μόνο παράσιτα, μέχρι που νευριάζαμε και κλείναμε τη συσκευή.

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΗΘΟΠΟΙΟΥ: Τον θυμάμαι καλά, το πρόσωπό του σαν να το βλέπω μπροστά μου. Το γλυκερό του βλέμμα, τον τρόπο που μιλούσε, με μια εντελώς προσποιητή ευγένεια. Αν ήταν του σιναφιού μας, σίγουρα θα έπαιζε ρόλους σπιούννου ή προδότη. Μόλις τον διόρισαν, άρχισε να αλωνίζει, φύτευε καινούργιους και θέριζε παλιούς. Έβαλε χέρι και στη δική μου εκπομπή. Μια φορά την εβδομάδα ήταν, είκοσι πέντε λεπτά όλα κι όλα, τι του έφταιξε; Με σταμάτησε, χωρίς εξήγηση. Τότε στράφηκα στη νύχτα. Θα ψάξω για φως στο σκοτάδι, είπα. Βρήκα άλλο κανάλι, έστησα νέα εκπομπή. «Σε σένα που ξενυχτάς/ κλαις, γελάς, μπορεί και να πονάς/στέλνω από το ράδιο αγάπη/ την καρδιά σου να βρει να ζεστάνει».

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Αναρωτιέμαι τι χρώμα είχαν τα όνειρα της Μελίνας. Μήπως ήταν ροζ; Περπατούσε τόσο ανάλαφρα, πέρα δώθε στο κελί, σαν μπαλαρίνα. Οι μπαλαρίνες σίγουρα κάνουν ροζ όνειρα. Γι' αυτό σκέφτομαι το ίδιο για τη Μελίνα. Της τραγουδούσα και κουνούσε τις κεραίες της στον ρυθμό. Ναι, είμαι σίγουρος, η Μελίνα έκανε ροζ όνειρα.

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΗΘΟΠΟΙΟΥ: 16 Αυγούστου 1988. Νύχτα με φεγγάρι. «Πάμε στο Ναύπλιο;» με ρώτησε. «Να πίνουμε καφέ βλέποντας το γλυκοχάραμα;» Έχω ακόμα στο στόμα μου την αλμύρα του, την άμμο απ' τα μαλλιά του. «Τ' όνομά σου;» Δεν θυμάμαι ποτέ ημερομηνίες, όμως κάποιες μου έχουν μείνει. 5 Ιουλίου 1990. Μύκονος. Φορούσα ένα κόκκινο φόρεμα και χόρευα στην άμμο. Τα φιλιά του με έκαιγαν περισσότερο από τον ήλιο. «Τ' όνομά σου;» Μετά, 27 Σεπτέμβρη 19... Δεν θυμάμαι πόσο. Απρόσμενη συνάντηση. «Τ' όνομά σου;»

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Είχε το όνομα της μάνας μου. Γι' αυτό τη φώναζα πάντα «αγάπη μου», ποτέ με το όνομά της. Ακόμα και όταν μαλώναμε, πάντα «αγάπη μου» την έλεγα. Της άρεσαν τα λουλούδια. Στεκόταν ώρες πάνω από τις γλάστρες στη βεράντα, τις μύριζε, τις χάιδευε, τις πότιζε. Περισσότερο νοιαζόταν για τα λουλούδια της παρά για μένα. Έλειπε όλη μέρα. Την περίμενα, την περίμενα. Ατέλειωτη αναμονή. Ερχόταν αργά το βράδυ, πάντα κουρασμένη. Ξεφύλλιζε βιαστικά τα χειρόγρατά μου και με ρωτούσε «πώς πάει;» ή «πώς πήγε σήμερα;» Δεν καθόταν να ακούσει την απάντηση. Καταπιανόταν με κάτι, τακτοποιούσε τα ρούχα της ή άδειαζε την τσάντα της. Στο τέλος σταμάτησα να της απαντώ. Έτσι γέμισε το σπίτι από ερωτηματικά, σχεδόν τα έβλεπα να αιωρούνται, να χορεύουν μέσα στις ακτίνες του ήλιου που έμπαινε από τις γρίλιες. Τόσα ερωτηματικά χωρίς απάντηση.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Όταν πρωτοβγήκα στο θέατρο, κάποιος έγραψε ότι είχα κλαμένα μάτια. Δεν είχε άδικο. Έγινα ρεζίλι άπειρες φορές, ώσπου έκανα ασκήσεις για να το

ξεπεράσω, να καταφέρω να πνίγω τα δάκρυα που ξεχειλίζουν. Μέσα μου πρέπει να έχω τόνους δακρύων που δεν κατάφεραν να βγουν.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Εκείνη δεν έκλαιγε ποτέ. Ό,τι κι αν συνέβαινε, τα μάτια της έμεναν στεγνά. Δεν καταλαβαίνω πού βρέθηκαν όλα εκείνα τα δάκρυα στο τέλος. Πολλά δάκρυα, ποτάμια, περισσότερα κι από το αίμα που έτρεξε από το κεφάλι της.

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΗΘΟΠΟΙΟΥ: Θα σου πω μια ασήμαντη ιστορία. Δεν ξέρω αν θα τη βάλεις στο βιβλίο μας, όμως θέλω να την ακούσεις. Ένα απόγευμα, αρχές Σεπτεμβρίου ήμουν στη θάλασσα. Στο αγαπημένο μου σημείο. Μοναχικά, όπως μου αρέσει. Αυτή την εποχή λίγοι αποζητούν τη συντροφιά της θάλασσας. Μόνο όσοι δεν μπορούν να κάνουν μακριά της, όπως εγώ. Λίγο πιο πέρα μια ηλικιωμένη γυναίκα, ντυμένη κατάμαυρα. Είχε τελειώσει το μπάνιο της και λιαζόταν. Την έβλεπα κάθε μέρα. Καθόταν πάντα στον ίδιο βράχο, βουβή κι ακίνητη, σαν προέκταση του βράχου. Εκείνη τη μέρα, ξαφνικά, άρχισε να μιλάει. Είχε δει την κόρη της στον ύπνο της. Ήταν ηθοποιός η κόρη της, σε μεγάλο θίασο. Την ήξερα. Είχε σκοτωθεί σε αυτοκινητιστικό δυστύχημα. «Έτσι το 'θελε ο Θεός». Αυτό είπε η γυναίκα. Τη ζήλεψα που μπορούσε να ξεστομίσει κάτι τέτοιο. Μου είπε ότι, δυο χρόνια μετά την κόρη της, έχασε και τον άντρα της. Είχε σφιχτεί το στήθος μου από τη δυστυχία της. Έβγαλε από την τσάντα ένα πακέτο φρυγανιές και το άνοιξε. «Πάρτε μία», μου είπε. Πήρα χωρίς να θέλω. Οι γιατροί της είχαν συστήσει να κάνει μπάνια. Είχε ένα παλιό σπάσιμο στη μέση της. Μια μέρα, πήγαινε με το λεωφορείο στο νεκροταφείο. Καθώς κατέβηκε στη στάση, το λεωφορείο έκανε όπισθεν και την έριξε κάτω. Δεν ήθελα να ακούσω άλλο. Κατάλαβα γιατί ερχόταν μόνη της στη θάλασσα. Πρέπει να μιλούσε στον Θεό. Προσφέρθηκα να την πάω με το αυτοκίνητο στον προορισμό της. Αρνήθηκε. Οι γιατροί την είχαν συμβουλεύσει να περπατάει. Μου είπε το όνομά της: Λουκία. Την έβαλα στη συλλογή μου. Δεν σου έχω μιλήσει για αυτή τη συλλογή. Συλλέγω σπάνιους ανθρώπους. Σπάνιους και ωραίους. Κάνω πολλές συλλογές, αλλά αυτή είναι η αγαπημένη μου. Άπιαστη και πολύτιμη.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Ωραία συλλογή. Εγώ δεν θα μπορούσα να την κάνω. Μήπως όμως καταφέρω να μπω στη δική σας...

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

[Η ηθοποιός και ο συγγραφέας βρίσκονται στο σπίτι της ηθοποιού. Ο συγγραφέας γράφει σε ένα σημειωματάριο].

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Θα σου ζητήσω κάτι. Από καιρό το σκεφτόμουν. Θέλω να μου μιλάς στον ενικό.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Πώς κι έτσι;

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Θα βγει καλύτερο το βιβλίο, αν φύγουν από τη μέση οι τυπικότητες.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Δεν ξέρω αν μπορώ.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Γιατί όχι;

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Ούτε αν θέλω.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Τόσο δύσκολο είναι; Εξάλλου, τα μεγαλύτερα μυστικά στον ενικό λέγονται.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: *(γελάει)* Κάπου το έχω ξανακούσει αυτό.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Λοιπόν;

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Εντάξει, όπως θες.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Ουφ, μου έφυγε ένα βάρος.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Μερικές φορές απορώ μαζί σου.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Αλήθεια; Γιατί;

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Έχεις ζήσει μια μεγάλη, μια σπουδαία ζωή. Έχεις γνωρίσει ανθρώπους που έγιναν ιστορία. Είσαι ευκατάστατη, σχεδόν πλούσια. Είσαι γοητευτική. Και πάλι είσαι τόσο απλή, τόσο γήινη.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Θα έπρεπε να είμαι αλλιώς;

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Σχεδόν προκαλείς με την καλοσύνη σου.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: *(γελάει)* Αυτό δεν μου το έχουν ξαναπεί ποτέ.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Η ζωή είναι σκατά. Μια χαβούζα με μισοτελειωμένους ανθρώπους. Τίποτα καλό δεν συμβαίνει. Εσύ πώς μπορείς και είσαι έτσι;

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Προσπαθούσα πάντα να βγάζω το κακό από το μυαλό και την ψυχή μου. Να βρίσκω την ομορφιά των πραγμάτων. Μη νομίζεις ότι είναι εύκολο. Καθώς μεγαλώνεις όμως, είναι λίγα αυτά που μπορούν να σε πληγώσουν στ' αλήθεια.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Μήπως είναι κι αυτό ένας ρόλος; Σαν όλους τους άλλους που έχεις παίξει;

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Μπορεί. Ολόκληρη η ζωή μας είναι μια σειρά ρόλοι.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Πας να ξεφύγεις.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Σου είπα, προσπαθώ πάντα να διώχνω τα άσχημα αισθήματα, τις κακές σκέψεις.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Με τόσα που συμβαίνουν γύρω μας;

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Έχεις διαβάσει τον «Μικρό Πρίγκιπα»;

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: (γελάει) Ναι, όταν ήμουν κι εγώ μικρός.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Θυμάσαι τη σκηνή με την αλεπού;

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Ωχ, δεν θυμάμαι τίποτα. Ποτέ δεν μου άρεσαν τα παραμύθια.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Δεν είναι παραμύθι. Θέλεις να σου το δώσω; Κάπου εδώ το έχω.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Όχι, όχι. Έχω τόσα άλλα να διαβάσω.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Γνωρίζεις μόνο τα πράγματα που εξημερώνεις. Αυτό είπε η αλεπού στον μικρό πρίγκιπα.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Φτάνει με αυτό το βιβλίο.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Όταν εξημερώνεις κάποιον, γίνεται για σένα μοναδικός. Και έχεις πια την ανάγκη του.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Πάμε παρά κάτω; Πέρασε η ώρα και δεν έχουμε γράψει τίποτα.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Εντάξει.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Μια και τό' φερε η κουβέντα, υπάρχει κάποιος που σου είναι απολύτως απαραίτητος;

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Πρέπει να είναι άνθρωπος;

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Τι άλλο;

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Θα σου πω τι μου είναι εντελώς απαραίτητο. Τι μου δίνει δύναμη να ζω.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Ανυπομονώ ν' ακούσω.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Η φύση. Η θάλασσα, ο ήλιος, οι πλαγιές των βουνών, τα λουλούδια και τα δέντρα. Κυρίως η ελιά.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Η ελιά;

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Με γοητεύει, με συγκινεί. Το παράστημά της με τον ευρύ στιβαρό κορμό που θυμίζει γυναίκα, τα κλαδιά της σαν χέρια που ανοίγουν να αγκαλιάσουν τον κόσμο, ο καρπός της που δίνει το λάδι, την ευλογία της ζωής. Ξέρεις πόσες φορές στέκομαι μπροστά σε μια ελιά και κουβεντιάζουμε;

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: *(γελάει)* Μου φαίνεται ότι αντί για βιογραφία θα γράψω μαγικό ρεαλισμό.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Κι όμως, αν κάτσεις κάτω από μια αιωνόβια ελιά και αφεθείς για λίγο, θα ακούσεις φωνές και ψιθύρους. Το θρόισμα των φύλλων της κρατάει μυστικά από τα βάθη των αιώνων, ο κορμός της στέκεται βαρύς και ακίνητος σαν άγαλμα. Δοκίμασες ποτέ να αγκαλιάσεις τον κορμό μιας ελιάς;

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Όχι. Είμαι αλλεργικός στη γύρη της. Με πιάνει φτάρνισμα.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Είναι ευλογημένο δέντρο. Όταν το κοιτάζω, παίρνω δύναμη. Λέω μέσα μου, κάποιος υπάρχει εκεί πάνω και τούτο το δέντρο είναι ο απεσταλμένος του.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Καλά, έχεις μεγάλη φαντασία. *(παύση, ενώ κρατάει σημειώσεις)* Πες μου μια ανάμνηση μεγάλης ευτυχίας.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Πολύ μεγάλης;

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Ναι. Όμως μη μου πεις για κανένα μεγάλο έρωτα. Κάτι άλλο.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Κάτσε να σκεφτώ.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Το πρώτο που σου έρχεται στο μυαλό.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Ναι, βρήκα! Στην παραλία του Νέου Φαλήρου, με κρατάει από το χέρι ο μπαμπάς μου και περνάμε έξω από την «Ταραντέλα».

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Ταραντέλα; Τι είναι αυτό;

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Είσαι μικρός, πού να το ξέρεις... Ένα ρομαντικό κεντράκι ήταν με τραγουδιστές και χορεύτριες. Αποκεί ξεκίνησαν και οι αδελφές Καλουτά.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Ούτε ακουστά. *(παύση)* Το δέχτηκαν εύκολα οι γονείς σου το ηθοποιηλίκι;

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: «Είναι κακό να είσαι ηθοποιός;» είχα ρωτήσει μια φορά τον πατέρα μου. Μικρή ήμουν, στο δημοτικό. Μου είπε: «Εξαρτάται. Από το πόσο καλή ηθοποιός είσαι».

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Προχωρημένος ο μπαμπάς.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Μιαν άλλη φορά του είχα πει: «Άμα γίνω ηθοποιός, θα βοηθήσω τον θείο και την κυρία Άννα που είναι ανάπηρη και έχει τρία παιδιά και ο άντρας της μεθάει, ενώ αυτή δουλεύει όλη μέρα».

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: (γελάει) Ίδια κι απαράλλαχτη από μικρή.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Να σου πω κι άλλη μία ευτυχισμένη στιγμή;

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Ναι.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Ήταν σε μια ακρόαση για τις «Εκκλησιάζουσες». Ζητούσαν σπουδαστές δραματικών σχολών για τον χορό.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Α, για λέγε.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Έτρεμα σύγκορμη από το τρακ. Είπα τον μονόλογο της Ηλέκτρας, πέρασα την εξέταση κίνησης και ρυθμού και έφτασα στο πιάνο. Εκεί ήταν η Τερψιχόρη Παπαστεφάνου.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Τι λες...

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Έπαιζε κλίμακες κι εγώ τραγουδούσα. Πήγα καλά και σ' αυτό. Και τότε με ρωτάει: «Τι τραγουδάκι θα μας πεις;» Κόκκαλο εγώ. Δεν το ήξερα και δεν είχα προετοιμάσει τίποτα. Ήθελα να ανοίξει η γη να με καταπιεί. Και τότε, σχεδόν αυθόρμητα, αρχίζω να τραγουδάω τον Εθνικό Ύμνο. Η επιτροπή συγκινήθηκε. Η Άννα Συνοδινού, ναι, ήταν κι αυτή στην επιτροπή, με αποκάλεσε «διαμαντάκι». Ήταν μια στιγμή τεράστιας, αμέτρητης ευτυχίας.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Το φαντάζομαι. Μου αρέσει πάντα να ακούω για αυτά τα πρώτα βήματα.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Α, ναι; Άκου, λοιπόν. Η πρώτη μου παράσταση ήταν στο δημοτικό. Φορούσα ένα κίτρινο φόρεμα από τα καταστήματα «Αφοί Τσιτσόπουλοι». Στο στήθος είχε σφηκοφωλιά. Μου είχαν τυλίξει τα μαλλιά μου μπούκλες με ένα ηλεκτρικό σίδερο.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: (ειρωνικά) Όλη η οικογένεια χόρευε στον ρυθμό της μικρής πριγκίπισσας.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Μην ειρωνεύεσαι.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Μα είναι προφανές. Σε μοσχανάθρεψαν. Δεν ξέρεις τι είναι δυστυχία. Γι' αυτό είσαι μες στην τρελή χαρά.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Πολύ εύκολα βγάζεις συμπεράσματα. Και επιπόλαια, όπως είναι φυσικό.

Σηκώνεται όρθιος. Δείχνει εκνευρισμένος.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Τελειώσαμε γι' απόψε. Φεύγω.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Μα δεν προχωρήσαμε καθόλου. Εσύ δεν είπες/

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: /Ας είπα. Κι αύριο μέρα είναι.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Μου λες γιατί εκνευρίστηκες; Αν πρέπει κάποιος να εκνευριστεί, αυτή είμαι εγώ.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Ήταν λάθος μου που δέχτηκα αυτή τη δουλειά. Έπρεπε να το περιμένω ότι θα ήταν έτσι.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Πώς είναι;

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Δεν μου πάει όλο αυτό. Δεν ανήκω στον κόσμο σου. Ούτε και αυτά που γράφω θα σου αρέσουν.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Πώς είσαι τόσο σίγουρος;

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Πέρασες τη ζωή σου μέσα σε ένα ροζ σύννεφο. Με λαμπερούς ρόλους, θαυμαστές και εραστές, λουλούδια και φλας. Δεν μπορώ να γράψω για όλα αυτά.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Κάνεις λάθος. Δεν είχα τόσο εύκολη ζωή. Ούτε τα βρήκα έτοιμα. Πάλεψα και μάλιστα σε εποχές περίεργες, σκοτεινές.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Σιγά.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Μη λες “σιγά”. Δεν ξέρεις.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: (ειρωνικά) Όλοι εσείς οι μεγαλύτεροι έχετε ζήσει “δύσκολα χρόνια”. Σάμπως τα δικά μας είναι εύκολα. Για πες μου, λοιπόν, να μάθω τους ηρωισμούς σου.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Δεν θα σου πω για ηρωισμούς. Ούτε θα κρίνω εγώ τη ζωή μου. Αυτό το αφήνω σε άλλους.

Σιωπή.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Έχεις ευχηθεί ποτέ να μη ζούσες; Έχεις επιθυμήσει τον θάνατο;

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Όχι. Ποτέ. Αγαπώ τη ζωή.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Είδες; Εγώ πέρασα χρόνια ολόκληρα με αυτή την ευχή.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Αν θέλεις, μίλα μου γι' αυτό.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Δεν θέλω. Δεν χρειάζομαι ούτε τον οίκτο σου, ούτε τις συμβουλές σου. Έχω χορτάσει από αυτά.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Είπα μήπως ήθελες να το συζητήσεις.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Πάνε αυτά, πέρασαν.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Η κοπέλα πώς είναι;

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Ποια κοπέλα;

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Για την πρώην σύντροφό σου λέω. Μετά από τον τραυματισμό. Συγγνώμη... Αν σου είναι δύσκολο...

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Γιατί να μου είναι δύσκολο; Μετά τη δίκη δεν την ξαναείδα ποτέ. Καλά πρέπει να είναι.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Ήσουν τυχερός.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Γιατί;

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Που δεν πέθανε. Θα ήταν πολύ πιο βαρύ το μετά.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Για μένα ήταν πολύ βαρύ και το πριν. Ασήκωτο. Της άρεσε να με μειώνει. Να με κοροϊδεύει.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Μήπως ήταν η ιδέα σου; Εννοώ, μήπως την αδίκησες;

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Βγαίναμε με παρέες και αδιαφορούσε. Ούτε που πρόσεχε τι έλεγα. Χαριεντιζόταν με άλλους. Τους άκουγε με ενδιαφέρον. Πολλές φορές με είχε κάνει να φύγω από την παρέα.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Μήπως ήσουν υπερβολικός; Δεν πας να σκοτώσεις κάποιον, επειδή δεν προσέχει τι λες στην παρέα.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Την αγαπούσα. Ήταν όλη μου η ζωή. Δεν μπορούσα χωρίς εκείνη.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Τότε πώς σου πήγε η καρδιά να τη χτυπήσεις; Μοιάζει ακατανόητο.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Υπήρχαν στιγμές που δεν έλεγχα τον εαυτό μου. Ήθελα να την καταστρέψω. Νόμιζα ότι θα ησύχαζα, αν σταματούσε να υπάρχει, να αναπνέει. Νόμιζα ότι τότε θα την είχα εντελώς δική μου.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Δεν το συζητήσες με κανέναν; Με κάποιον ειδικό;

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Ψυχολόγους και ψυχιάτρους, εννοείς; Όχι. Θα άρχιζαν τις νουθεσίες, όπως εσύ τώρα.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Εγώ απλώς προσπαθώ να σε νιώσω. Να καταλάβω, γιατί το έκανες.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Δεν θα καταλάβεις. Δεν είσαι σαν κι εμένα.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Προσπαθώ να μπω στη θέση σου.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Δεν μπορείς να μπεις στη θέση μου. Δεν είμαι ρόλος.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Τώρα, υπάρχει κάποια στη ζωή σου;

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Όχι. (γελάει) Η τελευταία ήταν η Μελίνα. Με παράτησε κι αυτή.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Ήσασταν καιρό μαζί;

Ο συγγραφέας αρχίζει να γελάει με ένα γέλιο που γίνεται σχεδόν παροξυσμικό και στο τέλος καταλήγει σε γοερό κλάμα. Η ηθοποιός τον πλησιάζει και απλώνει διστακτικά το χέρι της να χαϊδέψει το κεφάλι του.

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

Ο συγγραφέας είναι στο σπίτι του. Δείχνει αναστατωμένος. Κάθεται στο γραφείο, γράφει λίγο, σηκώνεται, ξανακάθεται, δείχνει να μη βρίσκει ησυχία. Αρχίζει να διαβάσει το χειρόγραφο του. Ακούγεται η φωνή της ηθοποιού.

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΗΘΟΠΟΙΟΥ: (τραγουδάει) «Μέρα Μαγιού μου μίσεψες/ μέρα Μαγιού σε χάνω...» Αχ, βρε Αλέκο... Τον θυμάμαι κάθε Πρωτομαγιά. Πάντα με αυτούς τους στίχους. Έχω την εικόνα του ζωντανή από εκείνο το βράδυ. Είχε έρθει στην πρεμιέρα μου. Το έργο ήταν τα «Μαθήματα γάμου» του Λέσλι Στίβενς. Ήρθε με μια ξεχωριστή παρέα, ανάμεσά τους και η Μελίνα. Όχι η δική σου (γελάει), η Μελίνα της Ελλάδας. Μετά την πρεμιέρα πήγαμε όλοι μαζί σε μια ταβέρνα. Κάποια στιγμή ο Αλέκος μού είπε χαριτολογώντας: «Αν καταφέρνατε να με βλέπατε μονάχα σαν άντρα. Όχι σαν ήρωα. Φοβάμαι μη σας απογοητεύσω, αφού περιμένατε τόσα πολλά από μένα». Τον άκουγα, μπορούσα να τον αγγίξω, αυτόν τον ήρωα που δεν δέιλιασε μπροστά σε τόσο απάνθρωπα βασανιστήρια.

Ναι, τότε στις φυλακές κλείνονταν τα παλικάρια, αυτοί που φώναζαν για την ελευθερία και τη δημοκρατία. Μην πεις πάλι ότι σου κάνω μάθημα. Εκείνη η εποχή ήταν μάθημα για όλους εμάς που τη ζήσαμε. Έμπαιναν στην άκρη τα προσωπικά μας και παλεύαμε ενωμένοι για την ελευθερία, για την ίδια τη ζωή. Θέλαμε να μιλάμε ελεύθερα, να τραγουδάμε, να βλέπουμε θέατρο, να διαφωνούμε άφοβα. Όλα αυτά που σήμερα είναι δεδομένα. Ο Αλέκος έφυγε ανήμερα Πρωτομαγιά. Δυστύχημα με το αυτοκίνητο, είπαν. Δεν το πίστεψα ποτέ.

Αργότερα, πολύ αργότερα, όταν πια είχα την ηλικία της μητέρας του, την υποδύθηκα σε ρόλο. Ήταν ένα έργο ωδή στον αδικοχαμένο ήρωα. Βαρύ καθήκον, ακόμα και σαν ρόλος. Ο Αλέκος δεν έφυγε ποτέ από την ψυχή μου, ήταν φωλιασμένος μέσα μου, και τώρα έπρεπε να υποδυθώ τη μάνα που τον θρηνεί. Θυμάμαι αυτό το σημείο του έργου:

«Εκείνες τις ημέρες είδα ένα όνειρο, ένα όνειρο που δεν πρόλαβα ποτέ να σου το πω. Είχε νυχτώσει και δεν είχες έρθει ακόμα στο σπίτι. Φοβήθηκα, γιατί ήσουν μικρός και δεν πήγαινες ακόμη σχολείο. Βγήκα στους δρόμους και σ' έψαχνα με αγωνία. Ξαφνικά ξημέρωσε και σε βλέπω μεγάλο παιδί με τα ρούχα και το πηλίκιο που φορούσες στο Γυμνάσιο, πάνω σε κάτι χάρτινα βράχια, δεμένος με αλυσίδες δίπλα στη θάλασσα. Τρόμαξα. Αλλά εσύ μου γελούςες, καθώς ερχόμουν κοντά σου και μου' γνεφες με το βλέμμα να κοιτάξω πίσω μου. Γυρνώ και βλέπω κόσμο. Όλο το σχολείο με τους συμμαθητές σου και τους δασκάλους σου να κάθονται στις κερκίδες προσηλωμένοι. Ήταν παράσταση. Εκάθησα και γω κι έβλεπα. Ήσουν ο Προμηθέας κι έλεγες τα λόγια σου. Όμως μια στιγμή μου φάνηκε πως διψούσες. Τα χείλη σου είχαν ξεραθεί. Προσπαθούσες να το κρύψεις. Σηκώθηκα να φέρω νερό.

Βγήκα σ' ένα μονοπάτι ανάμεσα σε βράχους κι έτρεχα όσο μπορούσα. Μέχρι που ξύπνησα μέσα στον ιδρώτα».

Ο συγγραφέας σηκώνεται και βηματίζει νευρικά μέσα στο δωμάτιό του. Πηγαίνει στο γραφείο και ανοίγει ένα συρτάρι. Βγάζει από μέσα ένα περίστροφο. Το περιεργάζεται και το ξαναβάζει στη θέση του. Μαζεύει τα χαρτιά του, βάζει το πανωφόρι του και βγαίνει από το δωμάτιο.

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

Η ηθοποιός, στο σπίτι της, ετοιμάζεται βιαστικά. Μπαίνει ο συγγραφέας.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Συγγνώμη για το απροειδοποίητο.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Δεν πειράζει. Μόνο που δεν θα έχουμε πολύ χρόνο.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Γιατί;

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Έχω να βγω.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: (με απογοήτευση) Α...

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Αν μου το είχες πει νωρίτερα... Αν με είχες έστω πάρει ένα τηλέφωνο...

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Έχεις δίκιο.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Καλά, μην κατσουφιάζεις.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Δεν κατσουφιάζω.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Έχουμε μία ώρα. Κάτι μπορούμε να πούμε.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Μήπως να φύγω καλύτερα... Θα θέλεις να ετοιμαστείς.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Όχι, μείνε. Δεν μ' ενοχλείς. Μπορώ να ετοιμάζομαι, ενώ μιλάμε.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Προχώρησα αρκετά το βιβλίο.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Ωραία. Να προλάβω να το χαρώ. Δεν έχω και όλη τη ζωή μπροστά μου.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Μη μιλάς έτσι.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: (γελάει) Ω, μην το παίρνεις τόσο σοβαρά. Τι θέλεις να πούμε σήμερα;

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Για τους ρόλους σου. Έγραψα ένα ωραίο κομμάτι για τον ρόλο σου ως μάνας του Παναγούλη.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Αχ, μπράβο.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Πες μου άλλους ρόλους που αγάπησες.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Περίμενε λίγο.

Η ηθοποιός εξαφανίζεται για λίγο και ξαναεμφανίζεται έχοντας ρίξει επάνω της ένα ρώσικο μαντίλι. Κάνει νόημα στον συγγραφέα να μη μιλήσει.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: «Γιατί λες πως φιλάς το χώμα που πατώ; Εγώ θέλω σκότωμα. Είμαι τόσο κουρασμένη! Αν μπορούσα να ξεκουραστώ... Αν μπορούσα να ησυχάσω!...

Είμαι γλάρος... Όχι, άλλο ήθελα να πω... Είμαι ηθοποιός... Είναι κι αυτός εδώ!... Καλά... Ας είναι... Δεν πειράζει. Δεν πίστευε στο θέατρο, πάντα γελούσε με τα όνειρά μου, ώσπου σιγά σιγά έπαψα κι εγώ να πιστεύω, έχασα το θάρρος μου... Έπειτα οι αμφιβολίες για την αγάπη του, η ζήλια, ο φόβος κι η αγωνία για το παιδί μου... Έγινε ποταπή, ασήμαντη, έπαιζα κουτά... Δεν ήξερα τι να κάνω τα χέρια μου, δεν ήξερα να σταθώ στη σκηνή, δεν μπορούσα να κανονίσω τη φωνή μου. Εσύ δεν μπορείς να φανταστείς τι νιώθει εκείνος που ξέρει πως παίζει ελεεινά. Είμαι ένας γλάρος. Θυμάσαι που σκότωσες κάποτε ένα γλάρο; Ένας άνθρωπος πέρασε κατά τύχη, τον είδε, και μη έχοντας τίποτα άλλο να κάνει, τον κατέστρεψε... Ένα θέμα για μικρό διήγημα».

Ο συγγραφέας χειροκροτεί και η ηθοποιός υποκλίνεται.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Κάποτε ήμουν ωραία Νίνα.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Μα και τώρα.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Μπα. Μεγάλωσα πια. Πολύ.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Κι όμως, μια χαρά θα περνούσες και σαν Νίνα. Εγώ, πάλι, πάντα ένιωθα κοντά στον Τρέπλιεβ.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Τι τραγικός ήρωας... Όλη του η ζωή ένα κυνηγητό για την προσοχή της μάνας του. Ελπίζω να μην είχες κι εσύ τέτοια θέματα.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Ας μη μιλήσουμε για μένα. Δεν έχουμε χρόνο για χάσιμο.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Εγώ δεν απέκτησα παιδιά, όμως πάντα σκέφτομαι πώς θα ήταν.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Δύσκολη υπόθεση.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Δεν σε πειράζει να ετοιμάζομαι παράλληλα; Περνάει η ώρα χωρίς να το καταλάβω.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: (μελαγχολικά) Ναι. Και για μένα.

Η ηθοποιός διορθώνει το μακιγιάζ της και χτενίζει τα μαλλιά της με χαριτωμένες κινήσεις. Ο συγγραφέας την παρακολουθεί σχεδόν εκστατικός.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Θα συναντηθώ με δυο φίλες. Θα πάμε σινεμά. Και μετά για κρασάκι.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Εσείς οι γυναίκες πάντα βρίσκετε τρόπους.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Είμαστε πολλά χρόνια μαζί. Ολόκληρη παρέα. Κάποιες δεν υπάρχουν πια.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Έτσι που ετοιμάζεσαι, φαντάστηκα ότι θα βγεις ραντεβού.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: (γελάει) Έχετε φαντασία οι συγγραφείς.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Γιατί; Δεν υπάρχει κάποιος στη ζωή σου;

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Από ενδιαφέρον με ρωτάς ή για το βιβλίο;

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Ας πούμε από ενδιαφέρον για το βιβλίο.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Όχι, αυτόν τον καιρό δεν βλέπω κάποιον. Είμαι αρκετά χρόνια μόνη μου.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Ο τελευταίος;

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Έφυγε από τη ζωή.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Λυπάμαι. Δεν ήθελα να/

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: /Δεν πειράζει. Έχω συνηθίσει πια την απουσία του.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Ήσασταν χρόνια μαζί;

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Ναι. Πολλά. Για τα δικά μου δεδομένα, ολόκληρη ζωή.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Σου λείπει;

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Τον έχω διαρκώς κοντά μου.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Ήταν άρρωστος;

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Όχι. Ή, τουλάχιστον, δεν το ξέραμε. Έφυγε ξαφνικά. Στην αγκαλιά μου.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Ευτυχισμένος θάνατος.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Αυτό έλεγε κι εκείνος. Έτσι ήθελε να πεθάνει.

Σιωπή.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Πες μου για τη δική σου σχέση. Αν, βέβαια, θέλεις. Για εκείνη την κοπέλα, τη Μελίνα. Έτσι δεν την έλεγαν;

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Δεν ήταν κοπέλα.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Α, κατάλαβα. Δεν έχει σημασία. Η αγάπη δεν έχει φύλο.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Δεν κατάλαβες και ούτε θα καταλάβεις.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Μη νευριάζεις. Δεν θέλω να σε φέρω σε δύσκολη θέση. Ούτε να σε ανακρίνω. Είπα μήπως ήθελες να το βγάλεις από μέσα σου.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Αυτό δεν βγαίνει. Σε ευχαριστώ για το ενδιαφέρον. Πρέπει να φύγω τώρα. Να σε αφήσω να ετοιμαστείς.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Σου είπα, δεν με πειράζει.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Πειράζει εμένα.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Θα έρθεις και αύριο; Στο κανονικό μας ραντεβού;

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: (χαμογελάει) Ραντεβού... Ναι, θα έρθω.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Ωραία. Θα σε περιμένω.

Ο συγγραφέας σηκώνεται να φύγει.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Να περάσεις όμορφα με τις φίλες σου.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Κι εσύ να προσέχεις.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Τι να προσέχω;

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Τον εαυτό σου.

Ο συγγραφέας αποχωρεί. Η ηθοποιός συνεχίζει να ετοιμάζεται για την έξοδο.

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ

Ο συγγραφέας στο γραφείο του, μιλάει στο κινητό. Ακούγεται πολύ εκνευρισμένος. Γύρω του επικρατεί μεγάλη ακαταστασία, τσαλακωμένα χαρτιά, κουτιά από μπύρες και τσαλακωμένες συσκευασίες τροφίμων.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: (στο κινητό) Σου είπα, δεν χρειάζομαι τίποτα... Όχι... Όχι, δεν θέλω... Έχω λεφτά, μη νοιάζεσαι... Ναι, γράφω... Μια βιογραφία... Δεν μπορώ να σου πω. Μπορείς να μη με παίρνεις κάθε λίγο και λιγάκι;.... Ούτε για εκείνον να μου λες... Καλά να πάθει... Δικός σου πατέρας είναι, όχι δικός μου... Τι εννοείς, δεν καταλαβαίνεις... Πάντα εσύ ήσουν το παιδί τους, το κοριτσάκι τους... Ξέρω πολύ καλά τι λέω... Ωχ, ρε Αφροδίτη, κουβέντα θα ανοίξουμε τώρα;... Ξεφορτώσου με... Κάνε ό, τι θέλεις με τον γέρο... Εγώ δεν έχω καμία δουλειά. Έχω τελειώσει μαζί του από καιρό... Ναι, αυτή είναι η τελευταία μου κουβέντα... Σου είπα, κάνε ό,τι νομίζεις. Μόνο σταμάτα να μου τα πρήζεις... Ούτε στην κηδεία του δεν θα πατήσω, τ' ακούς;... Να το πιστέψεις. Τώρα πρέπει να σε κλείσω. Έχω δουλειά... Θα σε πάρω όποτε μπορώ. Ναι, γεια.... Γεια, είπα.

Κλείνει το κινητό και ξεφυσάει θυμωμένος. Σηκώνεται από το γραφείο και βηματίζει νευρικά πέρα δώθε.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Λυσσάζατε όλοι να με νοιάξετε. Κατόπιν εορτής. Όταν σας χρειάστηκα, κάνατε ότι δεν ξέρατε τίποτα. Πήρατε όλοι το μέρος της. Με βγάλατε δολοφόνο, πριν καν υπάρξει φόνος. Ποτέ δεν πιστέψατε όσα σας έλεγα. «Υπερβολικέ», έτσι με αποκαλούσατε. Όμως δεν ήσασταν κοντά, δεν βλέπατε τι γυμνάσια μου έκανε. Ποτέ δεν με αγάπησε στ' αλήθεια, ούτε καν με νοιάστηκε, έστω και λίγο. Γραμμένο με είχε εξαρχής. Μάλλον κολακευόταν που της τ'α'ριζε ένας συγγραφέας. Δεν της είχε ξανατύχει. Το είδε σαν καινούργιο παιχνίδι. Μόλις ξεθύμανε ο ενθουσιασμός, βγήκε στην επιφάνεια ο πραγματικός της εαυτός. Μόνο εγώ είχα κολλήσει στις πρώτες καλές μας μέρες. Επέμενα να τις θυμάμαι, να τις νοσταλγώ, να προσπαθώ να τις ξαναζήσουμε. Το ίδιο μάταιο όπως το να θέλεις να ξαναφέρεις στη ζωή έναν νεκρό. Αν τα είχα καταφέρει, ίσως ήμουν καλύτερα. Τώρα κυκλοφορεί εκεί έξω και με αποκαλεί φονιά. Κι αν δικάστηκα, κι αν τιμωρήθηκα, τίποτα δεν αλλάζει.

Σταματάει για λίγο να μιλάει. Στέκεται όρθιος στη μέση του δωματίου. Το βλέμμα του είναι κολλημένο σε ένα σημείο του δωματίου. Φαίνεται σαν υπνωτισμένος.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Ήμουν καλύτερα στο κελί, χωρίς όλους αυτούς. Είχα την ησυχία μου, τη Μελίνα μου. Μικρό αθώο πλασματάκι, χόρευε με τα ποδαράκια της. Μου την έδωξαν κι αυτή. Σαν κυνηγημένη έφυγε. Έπρεπε να το είχα προβλέψει, να την είχα

κλείσει εκείνη τη ρωγμή. Από μια ρωγμή στον τοίχο μπαίνει το φως, έλεγε κάποιος, όμως πόσο λάθος. Εμένα σκοτείνιασε το κελί μου. (παύση)

Πλησιάζει το γραφείο του και ανοίγει το πρώτο συρτάρι. Βγάζει από μέσα το περιστρόφο και το αφήνει πάνω στο γραφείο.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Θέλει να αφήσει στον κόσμο τις αναμνήσεις της. Περιμένει με λαχτάρα τη στιγμή. Κι εγώ ανυπομονώ να ξεμπερδέψω με αυτό το βιβλίο. Με έχει αρρωστήσει. Μερικές στιγμές χάνω τον εαυτό μου, νομίζω ότι γίνομαι εκείνη. Είμαι ένα μικρό κορίτσι με ξανθές μπούκλες και πράσινα μάτια. Με κρατάει ο μπαμπάς από το χέρι και περπατάμε. Ο δικός της μπαμπάς, όχι ο δικός μου. «Θα γίνω ηθοποιός. Θα βοηθάω τον κόσμο», του λέω. Με αγκαλιάζει και με φιλάει. Μυρίζει κολόνια και πορτοκάλι. Θα αρχίσω κι εγώ να βλέπω ροζ όνειρα. Ακούω τη φωνή της στον ύπνο μου. Μιλάει όμορφα, με καλοδιαλεγμένες λέξεις, με ορθοφωνία, σαν να λέει ρόλο. Υποκριτική δεν λέγεται αυτό; Μπορεί όντως να υποκρίνεται, να με κοροϊδεύει από μέσα της. Το ξέρω κι όμως μου αρέσει. Δεν θέλω να τελειώσει. Δεν ξέρω τι θέλω. Είμαι χαμένος. Έτσι κι αλλιώς.

Παίρνει πάλι το περιστρόφο στο χέρι του. Κάνει ότι σημαδεύει τον εαυτό του, μετά ότι σημαδεύει ένα σημείο στον απέναντι τοίχο. Προσποιείται ότι πυροβολεί.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Μπαμ, μπαμ! Σ' έφαγα, Μελίνα! Νόμιζες ότι θα μου γλίσωνες. Όμως μόνο μία φορά ξαστόχησα. Δεύτερη δεν έχει.

Ο συγγραφέας ξεσπάει σε ένα παρανοϊκό γέλιο ανάμικτο με κλάμα. Το περιστρόφο του πέφτει από τα χέρια.

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΟΗ

Ο συγγραφέας είναι στο σπίτι της ηθοποιού. Έχει ένα μάτσο χαρτιά μπροστά του.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Μου αρέσει. Μου αρέσει πολύ.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Χαίρομαι. Δεν ήμουν σίγουρος.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Γράφεις πολύ ωραία.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Είχα καιρό να το ακούσω αυτό.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Θέλεις να σου κάνω το τραπέζι; Μπορούμε να πάμε έξω. Ή και να παραγγείλουμε.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Όχι, ευχαριστώ.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Τρως καλά; Μου φαίνεται ότι έχεις αδυνατίσει. Τουλάχιστον για τον καιρό που σε ξέρω.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: (εκνευρισμένος) Τι παριστάνεις; Τη μάνα μου;

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: (γελώντας) Μη θυμώνεις... Μια κουβέντα είπα.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Μπορώ να φροντίσω μόνος μου τον εαυτό μου. Δεν χρειάζομαι ντάντεμα.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Πω πω... δεν φαντάστηκα ότι θα το έπαιρνες έτσι.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Με συγχωρείς. Νιώθω λίγο κουρασμένος. Έχω ξενοχτήσει απανωτά βράδια γράφοντας.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Δικό μου το φταίξιμο. Μάλλον σε πίεσα.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Το ίδιο το βιβλίο με πίεσε. Πάντα νιώθω πιεσμένος όταν γράφω.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Πίστευα ότι οι συγγραφείς απολαμβάνετε το γράψιμο.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Είναι περίεργη αίσθηση. Ευχάριστη και επώδυνη μαζί. Σαν τοκετός.

Σιωπή.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Έχεις υπομονή να προχωρήσουμε λίγο;

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Μα ναι, γι' αυτό ήρθα.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Θα σου πω για το μεγάλο μου όνειρο. Αυτό που ετοιμάζομαι να πραγματοποιήσω.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Άφησες το καλύτερο για το τέλος;

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: *(γελάει)* Έτσι πρέπει να είναι το φινάλε.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Λέγε κι εγώ σημειώνω. *(ανοίγει τα χαρτιά του)*

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Ετοιμάζω το δικό μου θέατρο. Ορίστε, το είπα!

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Μπράβο... Χαρά στην όρεξή σου...

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Το ήθελα πάντα.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Θα είναι εύκολη ιστορία;

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Τίποτα δεν είναι εύκολο. Όμως θέλω να προσπαθήσω. Να δημιουργήσω μια σκηνή όπου να ανεβαίνουν παραστάσεις που αξίζουν. Να βοηθήσω νέα παιδιά με ταλέντο και όραμα.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Να' τα πάλι τα ροζ όνειρά σου.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Έτσι είμαι εγώ. Έχω βρει ένα παλιό θέατρο στην Πλάκα. Περιμένω ν' αρχίσει η ανακαίνιση. Κάθε βράδι το ονειρεύομαι. Γεμάτο από κόσμο, ηθοποιούς που υποκλίνονται, χειροκρότημα που δεν σταματάει. Αχ, το θέατρο είναι το αλάτι της ζωής!

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Εγώ ακούω ότι κι αυτό το αλάτι έχει καταντήσει μπίζνα.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Αλήθεια είναι. Υπάρχουν κυκλώματα, κλίκες, επιχειρηματίες που νοιάζονται μόνο για το κέρδος. Γι' αυτό πρέπει να αντισταθούμε.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Τελικά, περίεργο τρένο είσαι κι εσύ. Κυνηγάς χίμαιρες.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Είμαι ο εαυτός μου. Μετά από τόσα χρόνια έμαθα να μου αρέσει.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Πώς θα το ονομάσεις; Έχεις σκεφτεί;

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Στο περίπου. Κάτι που να έχει σχέση με το «ελπίς τε και έρως επί παντί», τη ρήση του Θουκυδίδη.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Τόσο μεγάλο όνομα δεν έχω ξανακούσει για θέατρο. Ολόκληρη φράση;

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Μπορεί να είναι «Ελπίς-Έρως». Τι λες;

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Η ΕΛ-ΕΡ. Πώς σου φαίνεται το «ΕΛ-ΕΡ». Σύντομο, μοντέρνο και εύηχο.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: ΕΛ-ΕΡ... Δεν είναι κακό.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Θα παίζεις κι εσύ στο θέατρό σου;

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Δεν ξέρω. Δεν το έχω σκεφτεί.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Φαντάστηκα ότι κυρίως γι' αυτό θέλεις τη δική σου σκηνή.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Μπα, όχι. Δεν μου λείπουν οι ρόλοι. Τους κουβαλάω μέσα μου. Στιγμές στιγμές μου έρχεται να μιλήσω όπως η Νίνα του «Γλάρου», η Ιουλιέτα, η Ερωφίλη. «Τα γέλια και τα κλάιματα, με την χαράν η πίκρα/μίαν ώραν εσπαρθήκασι κι ομάδαι εγεννηθήκα...» Δεν ξέρω, αν θα παίξω πάλι κι εγώ. Θέλω μόνο να φτιάξω ένα θέατρο που να λειτουργεί με υγιείς όρους. Να δώσω ελπίδα στα νέα παιδιά.

Μικρή σιωπή.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Να σου πω κάτι; Είσαι αληθινά καλός άνθρωπος. Ίσως από τους λίγους που έχω συναντήσει.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Υπερβολές. Προσπαθώ μόνο να ανταποδώσω την αγάπη που έχω πάρει στη ζωή μου.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Σε ζηλεύω. Που μπορείς και το λες αυτό.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Μη φανταστείς ότι δεν πόνεσα κι εγώ. Εμπιστεύτηκα ανθρώπους που με πρόδωσαν. Όμως πάντα προσπαθούσα να μην αδικώ. Με αρρώσταινε η σκέψη ότι μπορεί να έχω βλάψει κάποιον.

Σιωπή. Ο συγγραφέας σηκώνεται.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Πρέπει να φύγω.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: (γελάει) Τι σ' έπιασε έτσι ξαφνικά;

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Πάω στην απομόνωσή μου. Έχω πολύ υλικό να συνθέσω. Να βγει το βιβλίο πριν ανοίξει το θέατρο.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: (γελάει) Ω, το θέατρο αργεί ακόμα. Θέλει πολλή δουλειά. Γιατί δεν μένεις να φάμε;

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Άλλη φορά.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Εντάξει. Δεν επιμένω.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Καλό βράδυ.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Καληνύχτα.

Ο συγγραφέας αποχωρεί.

ΣΚΗΝΗ ΕΝΑΤΗ

Ο συγγραφέας έχει αποκοιμηθεί πάνω στο γραφείο του, το κεφάλι του ακουμπάει στα χαρτιά του. Ακούγεται η φωνή της ηθοποιού. Σκόρπιες κουβέντες ανακατεμένες με μουσικές, τραγούδια και ηχογραφημένα αποσπάσματα, μια ονειρική ατμόσφαιρα. Κατά διαστήματα ο συγγραφέας πετάγεται στον ύπνο του χωρίς όμως να αφυπνίζεται.

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΗΘΟΠΟΙΟΥ: Η ζωή, τι διάστημα μακρύ, τι διάστημα μικρό! Μ' αρέσει που γεννήθηκα φθινόπωρο, τότε που όλα αναπαύονται γυμνά.

«Περισσότερο από μια Άνοιξη/τον έρωτά μου ανάφτει/του Φθινοπώρου τ' άγγιγμα/στα ωραία σου μαλλιά».

Αγάπα και κάνε ό, τι θέλεις.

«Ρωμαίο! Ρωμαίο! Γιατί να'σαι ο Ρωμαίος!»

Θα ψάξω για φως μες στο σκοτάδι.

Δεν είναι μόνο η θάλασσα που ενώνει τους ανθρώπους, αλλά και η έρημος.

Μπαμπά, είναι κακό να είσαι ηθοποιός;

«Κυκλάμινο, κυκλάμινο, στου βράχου τη σχισμάδα,/πού βρήκες χρώματα κι ανθείς, πού μίσχο και σαλεύεις;»

Να σου προσφέρω μια καραμελίτσα; Είναι «τσάρλεστον» ροζ, ζαχαρένια. Άλλοι τις λένε «ραντεβουδάκια». Εγώ τις λέω «φιλάκια».

Αν χάσω την αλήθεια μου, τι θα'χω;

«Με τι καρδιά, με τι πνοή/τι πόθους και τι πάθος/πήραμε τη ζωή μας λάθος/κι αλλάξαμε ζωή»

«Αχ! Πού είσαι νιότη που'λεγες πως θα γινόμουν άλλος!»

Μαργαριτάρια δάκρυα οι στάλες της βροχής.

Το βιβλίο μας θέλω να μοσχοβολάει θάλασσα. Και αρώματα της νύχτας, γιασεμί, νυχτολούλουδο κι αγιόκλημα.

Είμαι η Γυναίκα, η Ασπασία, η Κασσιανή, η Μαγδαληνή που πλένει τα πόδια του Χριστού, η γυμνή Μάγια του Γκόγια, η Δουλτσινέα στα όνειρα του Δον Κιχώτη, η αμαρτωλή και τόσο αγνή Σαλώμη.

«Απλώνω την αγκαλιά μου να συνάξω/όλα τα μάτια, τους καημούς, τα βράχια, τα' ακρογιάλια».

«Καμιά ψυχή δεν έβλαψα άλλη από την ψυχή μου».

Ο συγγραφέας ξυπνάει αναστατωμένος. Αναπνέει γρήγορα, σχεδόν με αγωνία. Βηματίζει για λίγο στο δωμάτιο. Βάζει το πανωφόρι του. Ανοίγει το συρτάρι του γραφείου. Βγάζει το περίστροφο και το κρύβει στην εσωτερική τσέπη του πανωφοριού του. Παίρνει ένα πακέτο με χαρτιά και βγαίνει από το σπίτι του.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ

Σκοτάδι. Ακούγονται δυνατά και επίμονα χτυπήματα στην πόρτα. Ανάβει ένα φως στο σπίτι της ηθοποιού. Τη βλέπουμε να σηκώνεται από τον ύπνο αναστατωμένη, να ρίχνει επάνω της μια ρόμπα και να πηγαίνει στην πόρτα.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Ποιος είναι;

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Άνοιξε. Εγώ.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Τι ώρα είναι;

Ανοίγει την πόρτα. Μπαίνει μέσα ο συγγραφέας. Δείχνει αναστατωμένος, είναι ατημέλητος, τα μαλλιά ανακατεμένα, τα ρούχα φορεμένα όπως όπως. Κρατάει έναν φάκελο.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Είσαι καλά; Τι σου συμβαίνει;

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Τελείωσα. Τώρα μόλις.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Τι πράγμα;

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Μα τι άλλο; Το βιβλίο μας.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Με τρόμαξες. Δεν μπορούσε να περιμένει μέχρι το πρωί;

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Ήθελα να σου κάνω έκπληξη.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Το παράκανες.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Να κάτσω;

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Βέβαια, κάθισε. Μόνο δώσε μου λίγα λεπτά να σου λουπωθώ.

Η ηθοποιός φεύγει για λίγο από τη σκηνή. Ο συγγραφέας δείχνει πολύ νευρικός, σχεδόν σε πανικό. Με τρεμάμενα χέρια ανοίγει τον φάκελο και φυλλομετράει το χειρόγραφο. Επιστρέφει η ηθοποιός. Έχει αλλάξει ρούχα.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Θέλεις να φάμε μαζί πρωινό; Κοντεύει έξι. Όπου να' ναι θα ξημερώσει.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Όχι. Δεν τρώω τόσο νωρίς.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Ούτε εγώ. Συνήθως κοιμάμαι. (γελάει)

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Με συγχωρείς που σε αναστάτωσα.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Περισσότερο αναστατώθηκα που σε είδα έτσι.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Πώς έτσι;

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Είσαι σα να σε έχουν δειρεί. *(γελάει)* Συγγνώμη, δεν το ήθελα. Παρ' το σαν αστείο.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Έγραφα σερί πολλές ώρες. Ούτε που σκέφτηκα να κοιταχτώ στον καθρέφτη. Ανυπομονούσα να σου φέρω το χειρόγραφο. Κι εσύ το μόνο που έχεις να πεις είναι να κοροϊδέψεις την όψη μου.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Ω, μην το παίρνεις έτσι. Σταμάτα να πιάνεσαι με το παραμικρό. Δώσε περιθώριο στους ανθρώπους.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: *(με θυμό)* Αυτό το έλεγε κι εκείνη! «Αγάπη μου, να δίνεις περιθώριο στους ανθρώπους». Όλοι εσείς οι υπεράνω, οι αλάνθαστοι, που δίνετε περιθώριο.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Δεν καταλαβαίνω, γιατί έχεις τόσο θυμό. Δεν σε κορόιδεψα, απλώς παρατήρησα ότι δείχνεις ταλαιπωρημένος. Θα προτιμούσες να μην ασχολούμαι μαζί σου; Να είμαι διεκπεραιωτική; Νόμιζα ότι η σχέση μας δεν ήταν αυστηρά επαγγελματική. Ότι είχαμε γίνει φίλοι.

Σιωπή. Ο συγγραφέας έχει βυθιστεί σε σκέψεις. Φαίνεται σχεδόν σαν να μην είναι εκεί. Μετά από λίγο επανέρχεται.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Ορίστε το βιβλίο. *(δίνει το χειρόγραφο στην ηθοποιό)*

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Ευχαριστώ. Θα το διαβάσω σήμερα κιόλας. Ανυπομονούσα να το πάρω στα χέρια μου. Μου φαίνεται σαν ψέματα.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Ποτέ δεν σου είπα ψέματα.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Άντε πάλι... Μα γιατί είσαι τόσο βαρύς σήμερα; Μήπως επειδή αποχωρίστηκες το κείμενό σου; Έχω ακούσει ότι για μερικούς συγγραφείς το τελείωμα ενός βιβλίου είναι σαν πένθος.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Δεν ξέρω. Μπορεί. Δεν έχω γράψει και πολλά βιβλία.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Και για μας τους ηθοποιούς το τέλος μιας σειράς παραστάσεων μπορεί να φέρει μελαγχολία. Καμιά φορά σου λείπει ένας ρόλος που έπαιζες μια ολόκληρη σεζόν.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Σκασίλα μου. Δεν με νοιάζουν τα βιβλία και οι ρόλοι. Εγώ δεν θα λείψω ποτέ σε κανένα.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Τι είναι αυτό πάλι; Σταμάτα να κάνεις μαύρες σκέψεις.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Η αλήθεια είναι. Κι αυτό που σου έφερα δεν μου αρέσει. Δεν είναι ωραίο βιβλίο. Όσο κι αν προσπάθησα, δεν τα κατάφερα. Ήθελα να σου δώσω κάτι που θα σε ενθουσιάσει, όμως απέτυχα.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Μα ούτε που πρόλαβα να το ξεφυλλίσω. Μη μου χαλάς την έκπληξη.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Σου το λέω για να μην έχεις μεγάλες προσδοκίες.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Νομίζω ότι αδικείς τον εαυτό σου. Έχεις περιπέσει σε μια κατάσταση αυτολύπησης. Δεν σου αξίζει. Είμαι σίγουρη ότι θα μου αρέσει το βιβλίο.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Όσο το έγγραφα, είχα μέσα μου ελπίδα. Ένιωθα για πρώτη φορά χαρούμενος, γεμάτος. Όμως τώρα που τελείωσε, το μισώ. Δεν ήθελα να το έχω γράψει.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Αυτά που λες δεν βγάζουν νόημα. Έχεις κουραστεί, αυτό είναι όλο. Πιέστηκες να το τελειώσεις.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Όχι! Άκουσέ με και άσε τις θεωρίες σου!

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Ορίστε, σε ακούω.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Ποτέ δεν θα καταλάβεις πώς γράφτηκε αυτό το βιβλίο.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Τι εννοείς;

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Μισούσα τις λέξεις που έγγραφα. Ζήλευα τις στιγμές, τις δικές σου στιγμές που έβαζα στο χαρτί. Αν είχα ζήσει το ένα χιλιοστό από αυτές, θα ήμουν αλλιώς.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Είσαι νέος ακόμη.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Μην προσπαθείς να με παρηγορήσεις. Μην ψάχνεις πάντα την καλή πλευρά των πραγμάτων. Μερικές φορές δεν υπάρχει. Έκανα υπομονή, έγγραφα και πονούσα. Όσο πλήθαιναν οι σελίδες τόσο πιο άρρωστος ένιωθα. Με έκανες να μισήσω ακόμα περισσότερο τον εαυτό μου.

Η ηθοποιός τον πλησιάζει και τον αγκαλιάζει απαλά.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Τι είναι αυτά που λες; Έχεις κατάθλιψη. Αυτό είναι. Πρέπει να δεις κάποιον.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Δεν θέλω να δω κανέναν! Είναι αργά πια.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Αγόρι μου, έχεις όλη τη ζωή μπροστά σου. Θα περάσει η μαυρίλα. Θα δεις αλλιώς τα πράγματα. Έχεις να ζήσεις πολλά υπέροχα χρόνια. Θα σε αγαπήσουν κοπέλες. Είσαι ωραίος άντρας. Ακόμα κι εγώ η γριά το βλέπω.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Μακάρι να σε είχα συναντήσει πιο νωρίς. Να ήταν αλλιώς ο χρόνος. Ίσως να είχα μια διαφορετική ζωή. Ίσως να κατάφερνα να μπω στη συλλογή σου με τους σπάνιους ανθρώπους.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Τη ζωή μας τη φτιάχνουμε μόνοι μας. Μπορείς να έχεις όποια ζωή θέλεις.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: *(κλαίγοντας)* Σταμάτα να λες ωραία λόγια! Δεν ξέρεις τίποτα. Δεν είμαι άνθρωπος για αγάπη εγώ. Κάτι ελαττωματικό υπάρχει επάνω μου. Μέσα μου.

Η ηθοποιός τον αγκαλιάζει πιο σφιχτά.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Θα αλλάξουν οι μέρες. Θα έρθει φως και θα φέρει μαζί μια καινούργια Μελίνα.

Ο συγγραφέας ξεσπάει σε δυνατά γέλια ανάμικτα με κλάματα.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Μια καινούργια Μελίνα... Τι λέει η γυναίκα... Δεν μου έλειψαν οι Μελίνες. Βρομάει ο τόπος από δαύτες. Χιλιάδες, εκατομμύρια Μελίνες περπατάνε στους δρόμους. Και είναι εφτάψυχες. Δεν παθαίνουν τίποτα. Τα τελευταία πλάσματα που θα μείνουν στον πλανήτη.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Αχ, σταμάτα... Θέλεις να σου στρώσω να ξαπλώσεις στον καναπέ; Λίγος ύπνος θα σου κάνει καλό. Θα ηρεμήσεις.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Όχι. Θέλω να κάτσουμε λίγο έτσι. Να με κρατάς και να μου μιλάς. Πες μου ό,τι θέλεις. Οτιδήποτε. Ένα τραγούδι, ένα ποίημα. Μόνο να ακούω τη φωνή σου.

Ο συγγραφέας έχει ξαπλώσει στα πόδια της ηθοποιού. Εκείνη τον χαϊδεύει με τρόπο μητρικό.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Κάτσε να σκεφτώ. Α! Το βρήκα. Θα σου πω ένα ποίημα του Ρίτσου. Αγαπημένο. Το ξέρω απέξω. Σου αρέσει ο Ρίτσος;

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Αρκετά.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Το ποίημα έχει τίτλο «Μια ασήμαντη ιστορία». Το ξέρεις;

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Όχι.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Άκου λοιπόν:

*Σαν είτανε μικρή, της τρύπησαν τ' αυτιά,
για να φοράει, λέει, σκουλαρίκια.
Μεγάλωσε, παντρεύτηκε, ανάθρεψε παιδιά
σκουλαρίκια δε φόρεσε.
Ένα δείλι, είπε ο μεγάλος γιος της:
«Εγώ, μάνα, θα φύγω,
και θα σου φέρω μια μέρα – να δεις – σκουλαρίκια
χοντρά, μαλαματένια και μακριά, ν' ακουμπάνε στους*

ώμους σου».
Εκείνη χαμογέλασε απόμακρα.
«Φτάνει να μου γυρίσεις, γιε
μου», του είπε.

Πέρασαν χρόνια· ο γιος παντρεύτηκε·
μεγάλωσε παιδιά· σκουλαρίκια δεν έφερε.
Η μάνα παραγέρασε, καμπούριασε·
οι ώμοι της ακούμπησαν στ' αυτιά της.
Είπε να του στείλει μέτρα
να μην είναι πια τόσο μακριά τα σκουλαρίκια.
Όσπου μια μέρα
σκίστηκαν άξαφνα ως κάτω οι τρύπες στ' αυτιά της.
Τότε κατάλαβε πώς ο γιος της είχε πεθάνει.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Δεν είναι υπέροχο;

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Στενάχωρο.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Κι όμως εγώ πάντα όταν είμαι στενοχωρημένη, βρίσκω καταφύγιο στην ποίηση. Έχει κάτι το θεραπευτικό.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Να σου πω κάτι;

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Ναι, ό, τι θέλεις.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Ζηλεύω εκείνον.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Ποιον;

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Αυτόν που έφυγε στην αγκαλιά σου.

Η ηθοποιός μαζεύεται και απομακρύνει τα χέρια της από τον συγγραφέα.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Ήταν μεγάλος. Και άρρωστος, όπως αποδείχτηκε.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Κι εγώ είμαι άρρωστος. Το νιώθω. Όμως θα φύγω μόνος.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Πάλι άρχισες τα μακάβρια! Σταμάτα πια. Να σου πω. Μπερ να κάνεις ένα μπάνιο. Θα σε χαλαρώσει. Ρούχα να αλλάξεις δεν έχω, όμως θα σου δώσω ένα μπουρνούζι. Και στο μεταξύ θα φτιάξω πρωινό. Έλα, πάμε, σχεδόν ξημέρωσε. Με το νερό θα σου φύγει η κακή διάθεση. Τι λες;

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Δεν ξέρω. Ίσως.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Ωραία. Πάω να σου φέρω πετσέτα και θα βρω και το μπουρνούζι.

Ο συγγραφέας μένει καθιστός, χαμένος στις σκέψεις του. Φέρνει στιγμιαία το χέρι του στην εσωτερική τσέπη του μπουφάν του. Επιστρέφει η ηθοποιός με μια διπλωμένη πετσέτα.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Ορίστε. Θα δεις πόσο καλά θα νιώσεις.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Ευχαριστώ για όλα.

Σκύβει να της φιλήσει το χέρι.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: (γελάει) Τι κάνεις εκεί; Για παπά με πέρασες; Έλα να σου δείξω το μπάνιο.

Οδηγεί τον συγγραφέα στο μπάνιο και τους ακούμε χωρίς να τους βλέπουμε.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Μη γυρίσεις απότομα τον διακόπτη στο ζεστό, γιατί θα τσουρουφλιστείς. Είναι παλιό το σύστημα. Όπως εγώ. (γελάει)

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Μην ανησυχείς. Θα τα βρω μόνος μου. Σε ευχαριστώ για όλα. Είσαι ο καλύτερος άνθρωπος που γνώρισα ποτέ. Να το θυμάσαι.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Άσε τις υπερβολές. Κάνε γρήγορα ένα ντους και έλα να φάμε. Έχω αρχίσει να πεινάω.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Δεν θα αργήσω.

Ακούμε την πόρτα του μπάνιου να κλείνει. Η ηθοποιός έρχεται ξανά στο καθιστικό. Φυλλομετράει γρήγορα το χειρόγραφο, το κρατάει για λίγο στην αγκαλιά της και μετά το αφήνει στον καναπέ. Πηγαίνει να ετοιμάσει πρωινό. Ξαφνικά ακούγεται ένας πυροβολισμός και ένας γδούπος. Η ηθοποιός πηγαίνει έντρομη προς το μπάνιο.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Τι έκανες; Αγόρι μου, τι έκανες; Είσαι καλά;

Δεν ακούγεται απάντηση. Ακούμε χτυπήματα και ήχους καθώς η ηθοποιός προσπαθεί να ανοίξει την πόρτα του μπάνιου. Την ακούμε να κλαίει.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ: (με λυγμούς) Τι πήγες κι έκανες;... Γιατί δεν περίμενες;... Δεν μπορώ να ανοίξω... Τι να κάνω, Χριστέ μου;... Τι να κάνω;...

ΤΕΛΟΣ

